

Sygn. akt I C 310/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: S S.R. Kinga Grzegorzczak

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Miller

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. A. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S.

o zapłatę 7457,43 złotych

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz M. A. (1) kwotę 6390,58 (sześć tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt 58/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 9 marca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,
3. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w S. na rzecz M. A. (1) kwotę 1799,02 (tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt dziewięć 02/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. zwraca ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz M. A. (1) kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych z sumy zaksięgowanej pod pozycją (...)/ (...),
5. nakazuje pobrać tytułem niewiszczonych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwoty:
 - a) od M. A. (1) 48,24 (czterdzieści osiem 24/100) złotych,
 - b) od (...) Spółki Akcyjnej w S. 296,39 (dwieście dziewięćdziesiąt sześć 39/100) złotych.

Sygn. akt I C 310/15

UZASADNIENIE

W dniu 27 marca 2015 r. M. A. (1) wystąpił przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S. z pozwem o zapłatę następujących kwot: 6000 zł z tytułu częściowego zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami od dnia 6 marca 2014 r. do dnia zapłaty, 1240 zł z tytułu zwrotu kosztów opieki osób trzecich z ustawowymi odsetkami od dnia 6 marca 2014 r. do dnia zapłaty i 217,43 zł z tytułu zwrotu kosztów leczenia z ustawowymi odsetkami od dnia 6 marca 2014 r. do dnia zapłaty, a ponadto wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że w dniu 2 stycznia 2014 r. M. A. (1) był uczestnikiem wypadku, na skutek czego doznał obrażeń. W toku postępowania

likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 2500 zł tytułem zadośćuczynienia. Wypłacone świadczenie w ocenie powoda nie jest adekwatne do rozmiaru doznanej przez niego krzywdy.

[pozew k.5-9]

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

[odpowiedź na pozew k.29-31]

Postanowieniem z dnia 18 maja 2015 r. Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przekazanie sprawy według właściwości Sądowi właściwemu ze względu na siedzibę strony pozwanej.

[postanowienie k.40]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 stycznia 2014 r. W W., kierowca pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) na drodze krajowej S2 stracił panowanie nad prowadzonym pojazdem i wpadł w poślizg, w następstwie czego uderzył w barierki. Na miejsce zdarzenia została wezwana policja, która ukarała sprawcę mandatem karnym. W wyniku wypadku poszkodowany został powód, który podróżował jako pasażer tylnego fotela przedmiotowego pojazdu.

[dowód: okoliczność bezsporna]

Na miejsce zdarzenia zostało wezwane pogotowie, które przewiozło powoda do Szpitala (...) w W., gdzie zeszyto mu ranę głowy. Powód nie wyraził zgody na proponowane mu leczenie szpitalne. W dniu 7 stycznia zgłosił się do lekarza POZ, otrzymał zwolnienie lekarskie do dnia 19 stycznia 2014 r. i skierowanie do poradni chirurgicznej. Powód zakupił kołnierz ortopedyczny za 35 zł, którego noszenie przez miesiąc zalecono mu z uwagi na podejrzenie uszkodzenia kręgów szyjnych. Zakupił również przepisany mu antybiotyk Augmentin za cenę 15,68 zł i biotyk za cenę 9,90 zł. W dniu 14 stycznia 2014 r. powód odbył prywatną wizytę lekarską u neurochirurga, której koszt wyniósł 130 zł. Szwy na głowie zdjęto mu w dniu 10 stycznia 2014 r. Na tym leczenie zakończono.

[dowód: dokumentacja medyczna k.11-16 i 103-104, zwolnienie lekarskie k.17, rachunki k.18-19]

W chwili wypadku powód spał na tylnym siedzeniu. Był po spożyciu piwa. Po wypadku nie czuł się dobrze. Oprócz rany głowy, miał problemy z zatokami, co wiązało się z bólami i zawrotami głowy. Podczas zwolnienia lekarskiego opiekowała się nim żona. Powód nie mógł uczestniczyć w opiece nad rocznym synem. Przed wypadkiem wykonywał przy dziecku wszystkie czynności. Po powrocie do pracy na przełomie marca i kwietnia 2014 r. powód mógł już normalnie funkcjonować i pomagać przy dziecku ale nadal skarżył się na bóle głowy. Bóle te ustały cztery miesiące po wypadku. Przez miesiąc powód nosił kołnierz ortopedyczny z uwagi na podejrzenie uszkodzenia kręgów szyjnych. Przez miesiąc po wypadku praktycznie tylko leżał. Wymagał pomocy przy czynnościach takich jak kąpiel czy ubieranie się. Jeżeli nie miał zawrotów głowy, to mógł sobie przygotować coś do jedzenia. Bóle głowy były najsilniejsze przez pierwszy miesiąc po wypadku. Powód przyjmował wówczas leki przeciwbólowe. Był pod opieką chirurga i neurologa. Część wizyt była prywatna z uwagi na długie terminy oczekiwania w ramach NFZ. Na wizyty lekarskie powód jeździł taksówką, ponieważ jego samochód był uszkodzony podczas wypadku, a szkoda została zakwalifikowana jako całkowita. Nowy samochód powód zakupił w maju 2014 r. Ostatnia wizyta lekarska odbyła się w kwietniu 2014 r. Po powrocie do pracy powód początkowo miał ograniczane wyjazdy, ponieważ wracało do niego uderzenie z wypadku. Nie korzystał z pomocy psychologicznej ani psychiatrycznej. W tej chwili nie boi się już jeździć samochodem. Powód obecnie na nic się nie skarża, oprócz dolegliwości zatokowych. Cierpi na alergię i od pięciu lat na chorobę obturacyjną płuc. Jest kierowcą dużych aut. Była obawa czy zostanie dopuszczony do pracy. Obecnie powód prowadzi taki sam tryb życia, jak przed wypadkiem.

[dowód: zeznania świadka M. A. (2) k.53-54, zeznania powoda 00:02:38-00:16:34 CD k.132 w zw. z k.54-55]

W wyniku zdarzenia z dnia 2 stycznia 2014 r. powód doznał urazu głowy ze złamaniem kości czołowej i krwiakiem w zatokach czołowych oraz urazu kręgosłupa szyjnego, bez następstw.

[dowód: pisemna opinia biegłego sądowego chirurga ortopedy k.96-99, pisemna opinia biegłego sądowego neurologa k.118-121]

Wypadek z dnia 2 stycznia 2014 r. nie spowodował u powoda uszczerbku na zdrowiu. Rozmiar cierpień fizycznych powoda w pierwszym miesiącu po wypadku był znaczny, a następnie zmniejszał się. Cierpienia te wynikały z bólów i zawrotów głowy. Powód wymagał pomocy osób trzecich przez 2 godziny dziennie przez 10 dni.

[dowód: pisemna opinia biegłego sądowego chirurga ortopedy k.96-99, pisemna opinia biegłego sądowego neurologa k.118-121]

Koszt jednej godziny za usługi opiekuńcze w Miejskim Ośrodku Pomocy Społecznej w Ł. w okresie od lipca 2013 r. do marca 2014 r. wynosił 11 zł w dni robocze, a w dni wolne od pracy 22 zł.

[okoliczność notoryjna]

Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 6 lutego 2014 r., żądając wypłaty na swoją rzecz następujących kwot: 10000 zł tytułem zadośćuczynienia, 214 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, 100 zł tytułem zwrotu zryczałtowanych kosztów dojazdów, 1240 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich i 640 zł tytułem utraconych dochodów.

[dowód: zgłoszenie szkody w aktach szkodowych k.76]

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 2500 zł z tytułu zadośćuczynienia.

[okoliczność bezsporna]

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził zadośćuczynienia za krzywdę i odszkodowania za szkodę, jakich doznał w wyniku zdarzenia w dniu 2 stycznia 2014 r. Strona pozwana nie kwestionowała zasady swojej odpowiedzialności, a jedynie wysokość dochodzonych roszczeń.

Zgodnie z treścią przepisu art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie rozumieniem pojęcia „odpowiednia suma” należy rozumieć przez nią kwotę pieniężną, której wysokość utrzymana jest w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa oraz dostosowaną do okoliczności konkretnego wypadku. Sąd musi uwzględnić wszystkie okoliczności danego zdarzenia, a zwłaszcza rodzaj obrażeń i rozmiar związanych z nimi cierpień fizycznych i psychicznych, stopień kalectwa, poczucie nieprzydatności, konieczność korzystania ze wsparcia bliskich. Zadośćuczynienie powinno bowiem spełniać funkcję kompensacyjną (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 17.09.2010 r., II CSK 94/10, publ. Rzeczposp. PCD 2010/220/3 oraz z dnia 5.12.2006 r., II PK 102/06, publ. OSNP z 2008 r., nr 1-2, poz. 11).

Po wszechstronnym rozważeniu okoliczności rozpoznawanej sprawy Sąd uznał, że roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części, albowiem krzywda powoda nie była tak rozległa i trwała. Rozmiar szkody powoda Sąd ustalił w oparciu o niekwestionowane przez żadną ze stron opinie biegłych sądowych chirurga ortopedy i neurologa.

W wyniku zdarzenia z dnia 2 stycznia 2014 r. powód doznał urazu głowy ze złamaniem kości czołowej i krwiakiem w zatokach czołowych oraz urazu kręgosłupa szyjnego, bez następstw. Przedmiotowy wypadek nie spowodował u powoda uszczerbku na zdrowiu. Przez pierwszy miesiąc po wypadku powód odczuwał znaczne cierpienia fizyczne

spowodowane bólami i zawrotami głowy. Następnie dolegliwości bólowe zmniejszały się. Ustały dopiero po prawie czterech miesiącach.

Przez pierwszy miesiąc po wypadku powód leżał. Podczas zwolnienia lekarskiego korzystał z pomocy swojej żony przy czynnościach typu ubieranie się czy kąpiel. Nie mógł sprawować opieki nad swoim rocznym synem. Przez miesiąc miał zalecenie noszenia kołnierza ortopedycznego. Pozostawał pod opieką lekarzy, do których na wizyty jeździł taksówką, albowiem w wypadku uszkodzeniu uległ jego samochód. Powód wrócił do pracy na przełomie marca i kwietnia. Bóle głowy wówczas już praktycznie ustały. Ustała również wtedy obawa przez jazdą samochodem.

Obecnie powód prowadzi taki sam tryb życia, jak przed wypadkiem z 2 stycznia 2014 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, że kwotą adekwatną do rozmiaru krzywdy, jakiej powód doznał w związku z przedmiotowym zdarzeniem z tytułu zadośćuczynienia jest kwota 8500 zł.

Co prawda pełnomocnik strony pozwanej wprost nie sformułował zarzutu przyczynienia się powoda do powstania szkody, jednakże wskazywał, że w chwili wypadku powód był po spożyciu alkoholu. Okoliczność ta nie ma jednak żadnego znaczenia w rozpoznawanej sprawie, albowiem powód nie kierował pojazdem uczestniczącym w kolizji, a jedynie był pasażerem, na dodatek w chwili zdarzenia spał. Tym samym nie ma przesłanek do zastosowania w niniejszej sprawie przepisu art. 362 k.c.

Należne zadośćuczynienie należało pomniejszyć o wypłaconą z tego tytułu w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 2500 zł. Powodowi należy się zatem dodatkowe zadośćuczynienie w kwocie 6000 zł (8500 – 2500).

Stosownie do treści art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego tytułu koszty. Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszystkie niezbędne i celowe wydatki, bez względu na to, czy podjęte działania przyniosły poprawę zdrowia (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2008 r., II CSK 425/07, Mon. Praw. 2008, nr 3, s. 116).

Powód dochodził kwoty 217,43 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia. Na dowód poniesienia tych kosztów przedstawił rachunek za prywatną wizytę u neurochirurga na kwotę 130 zł (k.18) oraz paragony za leki, kołnierz ortopedyczny i zakup benzyny (k.19). Sąd uznał za udowodnione poniesienie kosztów za prywatną wizytę u neurochirurga (130 zł) oraz zakup zaleconego kołnierza ortopedycznego (35 zł), przepisanego antybiotyku Augmentin (15,68 zł) i biotyku (9,90 zł). Łącznie zatem powód wydatkował na leczenie kwotę 190,58 zł.

Sąd nie uwzględnił innych pozycji z paragonu fiskalnego z 4 stycznia 2014 r. z apteki OLMED w Ł.. W dokumentacji lekarskiej brak jest wskazań do zakupu tych rzeczy. Powód w żaden inny sposób nie wykazał, aby konieczność zakupienia tych specyfików bezpośrednio wiązała się z wypadkiem z dnia 2 stycznia 2014 r.

Odnośnie przedstawionych paragonów fiskalnych za zakup benzyny z 3 stycznia 2014 r. (k.19). Powód nie wykazał, aby to on dokonywał zakupu benzyny i to dwukrotnie tego samego dnia. Ze zgromadzonego w toku procesu materiału dowodowego wynika, że w wyniku przedmiotowego wypadku uszkodzeniu uległ samochód powoda a sam powód do lekarzy jeździł taksówką.

Co do żądania zasądzenia kosztów opieki osób trzecich w wysokości 1240 zł. Powód wymagał tej opieki przez 10 dni w wymiarze 2 godzin dziennie. W MOPS w Ł. w tym okresie obowiązywała stawka godzinowa w wysokości 11 zł. Powód jednakże dochodził zwrotu tych kosztów, przyjmując stawkę 10 zł za godzinę. Powodowi należy się zatem zwrot kosztów opieki osób trzecich w kwocie 200 zł (10 dni × 2 godziny × 10 zł).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. (przy uwzględnieniu zmiany jego treści od dnia 1 stycznia 2016 r.) w zw. z art. 817 § 1 k.c. Pełnomocnik powoda pismem doręczonym stronie pozwanej w dniu 6 lutego 2014 r., zgłosił szkodę i wezwał stronę pozwaną do zapłaty na rzecz powoda następujących kwot: 10000 zł tytułem zadośćuczynienia, 214 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia, 100 zł tytułem zwrotu zryczałtowanych kosztów dojazdów, 1240 zł tytułem

zwrotu kosztów opieki osób trzecich i 640 zł tytułem utraconych dochodów. Zasadne jest zatem żądanie powoda zasądzenia odsetek od zasądzonych kwot od dnia 9 marca 2014 r., a nie od 6 marca 2014 r.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 6390,58 zł (6000 zł tytułem zadośćuczynienia + 190,58 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia + 200 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich) z ustawowymi odsetkami od dnia 9 marca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, zaś w pozostałej części oddalił powództwo.

O kosztach procesu w pkt 3 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Powód wygrał proces w 86 %. Powód poniósł koszty w łącznej kwocie 2290 zł, na którą składają się: 373 zł - opłata sądowa od pozwu, 1200 zł – koszty zastępstwa procesowego, 17 zł – opłata od udzielonego pełnomocnictwa i 700 zł - wydatkowana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłych. Strona pozwana poniosła koszty w kwocie 1217 zł, na którą składają się: 1200 zł. – koszty zastępstwa procesowego i 17 zł – opłata od udzielonego pełnomocnictwa. Strona pozwana jest zatem zobowiązana do zwrotu na rzecz powoda kosztów procesu w wysokości 1799,02 zł.

Na podstawie art. 84 ust. 2 w zw. z art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 623) Sąd zwrócił na rzecz powoda kwotę 180 zł z tytułu nadpłaconej opłaty od pozwu.

W pkt 5 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 113 cyt. ustawy o kosztach sądowych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 623) w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych kwoty: od powoda 48,24 zł i od strony pozwanej 296,39 zł. Na kwotę tą złożyło się wynagrodzenie biegłego sądowego za wydaną opinię, a wydatkowane tymczasowo z funduszy Skarbu Państwa.